

0821 – 21. august

Herre, du vet alt, du vet at jeg elsker deg. Joh 21: 17.

Måtte vi nå alle være oppriktige, og spørre oss selv om vi virkelig har den samme bekjennelsen innfor Jesu ansikt som Peter har her!

Herren spør nå deg som leser dette: Elsker du meg? Svar innfor Herren slik som det virkelig er! Gjør ikke noe forsøk på selv å bøye hjertet ditt til å elske Jesus. For den kjærligheten det her er tale om kan vi ikke ta oss til. Den må fødes!

Her er spørsmålet ganske enkelt: Er denne markerte erfaringen også blitt din; at Kristus selv, eller det han er i seg selv, er blitt ditt hjertes største glede, trøst og skatt, –. Så du ikke kan la være å elske ham, hungrig og tørst etter ham?

På dette spørsmålet blir det nok gitt mange forskjellige svar. For ikke å tale om alle dem som overhode ikke tar dette spørsmålet til seg. Disse bedratte, selvforfornøyde helgnene, som aldri tenker på å frykte for sin egen tilstand, men bare retter dette spørsmålet til andre. Men vi vil isteden tale om de alvorlige Guds barns forskjellige svar på dette spørsmålet.

Mange troende nådebarn kan med varmt hjerte straks svare som Peter: «Ja, Herre, du vet jeg elsker deg». Mens andre igjen blir helt forskrekket når dette Jesu spørsmål rettes mot dem, og helst bare vil svare: «Herre, du vet at jeg ikke elsker deg. Du vet hvor kald jeg er. Du kjenner min forferdelige hardhet og likegyldighet. Å, det er forferdelig!» Ja, dette kan nok bli mangt et Guds barns svar.

La oss da en stund tale litt med disse sistnevnte. Hva skal en slik kristen gjøre, som bare kjenner på hvor kald han er? Og la oss anta at en som virkelig ikke elsker Jesus, men bare er lunken, stilles overfor dette spørsmålet. Eller en som i all sin loviske aktivitet for kristendommen er helt kald overfor Frelseren, men nå med forskrekkelse våkner opp for dette spørsmålet. Hva skal et slikt menneske gjøre?

Lovet være Guds evige kjærlighet! Han har selv svart på dette spørsmålet. Ellers hadde jeg aldri blitt virkelig sikker i mitt sinn. Herren Kristus har spesielt to ganger talt akkurat til slike vi nå snakker om. Om den ene sier han at han hadde «forlatt sin første kjærlighet». Og om den andre at han «var verken kald eller varm, men lunken». Gud være lovet i evighet, for at vi får se hva han sier til slike! Hvem skulle vi tro mer enn Herren selv?

Og hva er det han sier? Hans egne ord ligger åpne for alles øyne i Åp 2: 1–5, og 3: 14–22. Det første vi likevel skal legge merke til, er at dem han egentlig taler til der, er slike som selv ikke var bekymret for sin tilstand, men tvert imot sa: «Jeg er rik, har nok og har ikke behov for noe».

Derfor kommer han til dem med alvorlige advarsler. Han sier at han vil «flytte bort lysestaken» fra Efesos. Og den lunkne i Laodikea vil han «spy ut av sin munn». Mens vi aldri finner et eneste eksempel i hele Bibelen på at han kommer med trusler og advarsler til noen som dømmer og tukter seg selv, og er fortvilet over seg selv.

Men legg nå merke til dette som er så herlig at en kan rope av fryd – eller gråte av glede, hvis vi får nåde til å se det! For midt i den forferdelige talen til den lunkne i Laodikea, der han truer med å «spy

ham ut av sin munn», føyer Herren til disse ubegripelig herlige ordene: «Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg!»

Å, min Herre og Gud! Var det dette du ville med den fryktelige advarselen? Var hele bakgrunnen den at du elsket ham, denne «lunkne», uverdige disippelen? Å, da kan en virkelig også begynne å elske deg, når du har slikt et hjerte, en slik hensikt med så forferdelige advarsler.

Da vet jeg hva det betyr når du også i dag vekker opp hjertene våre; du elsker oss! – «dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg». Du vil vi skal frelses, så vi ikke skal gå fortapt. Ikke at vi bare skal fortvile og flykte bort fra deg.

Skal jeg får kjærlighet til Herren Jesus, må jeg altså på en eller annen måte få lært å kjenne ham, slik at jeg blir inntatt av ham. Vi vet hjertet er slik at det ofte er like vanskelig å bli løst fra en kjærlighet en vil løsrives fra, som å få den kjærligheten en ønsker.

Kjærligheten til Jesus er jo noe vi aldri ønsker å løsrives fra. Den er tvert imot dessverre alltid for svak. Men vi tar dette fram for at du må få klart for deg hvordan det egentlig foregår, det å få kjærlighet: Det skjer nemlig bare når noe eller noen får innta hjertet ditt.

Kjærlighet til Jesus får du aldri ved å bearbeide ditt eget hjerte. Bare ved at du får erfare hans kjærlighet, så du blir inntatt av ham. «Den som mye er tilgitt, elsker mye».

Dette forstod den gamle læreren som fikk besøk av en fortvilet og anfektet mann som hadde akkurat dette problemet at han ikke elsket Jesus. Han sa at på Jesu spørsmål: «Elsker du meg?» kunne han ikke svare annet enn: «Du vet at jeg ikke elsker deg». Den gamle sjelesørgeren svarte. «Da vet jeg ikke noe bedre råd enn at du straks isteden vender samme spørsmålet tilbake til Frelseren og spør ham: «Elsker du meg?» For det er tross alt ikke din kjærlighet til ham, men hans kjærlighet til deg, som hjelper her. Husk Johannes sier: «I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder.»» Og når læreren hadde talt en stund med ham i denne tonen, så gråt denne fortvilte mannen av glede, og sa: «Nå kan jeg også si: «Herre, du vet jeg elsker deg.»»